

2020 REISVERSLAG 11. UPS EN DOWNS

Nouakchott covid19 2020.

Vanmorgen werden we opgeschrikt door een bericht over het coronanieuws in Mauritanië. Er was sinds lange tijd een uitzending van het ministerie van gezondheid over Covid-19 in Mauritanië. Er werd gesproken over honderden zieken en vele doden door corona. Bij gebrek aan testmaterialen of andere manieren om corona te herkennen en te genezen zijn de besmettingen opgelopen. Het land heeft maar 3.500.000 inwoners en ongeveer de helft daarvan woont in de Sahara, waar corona nog niet ontdekt is. Men sprak van honderden of duizenden meer gevallen van ziekte en overlijden, omdat er geen controle mogelijk is. De mensen die overlijden worden binnen een paar uur begraven, zeker als men vermoedt dat besmetting mogelijk is. Alle scholen, dus ook de acht scholen voor doven (gebouwd en georganiseerd door Silent Work), zijn dicht. Ook Centre Commercial des Sourds is gesloten. Men hoopt hiermee controle te krijgen over de uitbraak van het virus. Fijn is dat er geen ziekte- of sterfgevallen zijn onder de vele doven, de leerkrachten en andere medewerkers. Men blijft alert en voorzichtig.

Naast gebarentaal en Frans moeten ook de dove kinderen zich de Arabische taal eigen maken. En dat is geen eenvoudige opgave.

Er zijn ook fijne berichten. Drie dove kinderen van de experimentele klas, nu opgegaan in de school voor inclusief onderwijs, zijn geslaagd voor het toelatingsexamen voor de middelbare school. Deze klas is zeven jaar geleden gestart met de Langue Colorée methode die door Silent Work is ontwikkeld, met hulp en kennis van Ina Senekal uit het dovenonderwijs in Zuid-Afrika. Deze is door ons uitgewerkt en aangepast aan de leefwijze, tradities en religie van de (arme) dove kinderen in Mauritanië en Senegal.

Drie jaar geleden zijn we gestart met dove jongeren van gemiddeld 20 jaar, met hulp van tolken, in het middelbaar onderwijs.

Maar deze kinderen zijn 13 en 14 jaar. Wij, de kinderen, leerkrachten en ouders, zijn daar reuze trots op! Een jongen die nu naar de middelbare school gaat, heb ik leren kennen toen hij vijf jaar was. Toen een joch dat zich vechtend, boos en schreeuwend liet horen. Hij had geen enkele vorm van taal. Kon zich niet uiten, begreep de mensen om hem heen niet, en hij kreeg zelfs geen begrip van zijn directe omgeving, de ouders, broers en zussen met wie hij samenleefde.

Hij groeide afzijdig op.

Aan het geluid dat hij liet horen vermoedde ik dat hij doof was. Ik sprak hierover met Demba. Die sprak erover met de neef van de vader. De oom kwam met het jochie bij ons langs. Ik had geplastificeerde pictogrammen over gevoelens als blij, boos, bang, kwaad en lachen en eenvoudige beeldverhalen over eten, slapen, spelen en over zijn bezoek aan ons met zijn oom op de grond gelegd. Hij kwam binnen en vloog er direct op af, er was ook niet veel anders in de ruimte. Alleen een matrasje waar we op zaten en een grote gekleurde mat. Hij probeerde direct de pictogrammen kapot te scheuren. Toen dat niet lukte, ging ik op een afstandje bij hem zitten en probeerde met de pictogrammen en het beeldverhaal over hemzelf zijn aandacht te vangen. Zowaar lukte dat.

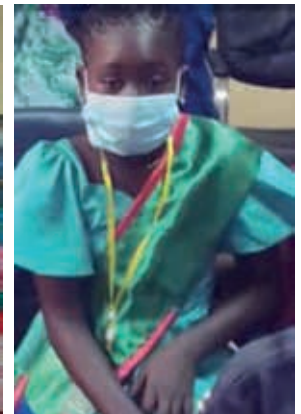
Twee weken later startte hij in de pas opgerichte experimentele klas. Gillend en schreeuwend, dat wel, maar de leerkracht hield vol en na een paar maanden was hij rap in gebarentaal en nieuwsgierig naar wat hij leren kon.

Zijn vader belde ons nu op, met tranen in zijn stem vertelde hij ons van de toelating van zijn zoon op het middelbaar onderwijs. 'Ik heb een zoon gekregen' zei hij. 'een zoon die ik nu heb leren kennen en begrijpen, ook al wonen we al sinds zijn geboorte in hetzelfde huis.'

Hij sloot het emotionele gesprek af met: 'Alle dove kinderen in Mauritanië moeten naar school. En daar zal ik mij hard voor maken.'

Het is fijn om te weten dat hij een positie in Mauritanië heeft waardoor hij hier ook echt invloed op kan hebben!

En nu? Nu gaat deze jongen met 13 jaar tegelijk met horende kinderen naar de middelbare school, samen met een klasgenote.

Dit meisje is door de overheid uitgekozen voor een driedaags bezoek aan het parlement. Uit iedere regio wordt een kind hiervoor uitgenodigd. De bedoeling is dat zij in een groep praten over wat ze belangrijk vinden op school en wat er beter zou kunnen. Ook horen zij hoe ze tot goede jongeren kunnen opgroeien. Vaak komen deze kinderen ook op andere belangrijke tijdstippen bij elkaar en houden ze contact. Het is een eer. En voor ons: dove kinderen, ouders, leerkrachten en andere dove en horende werkers met deze doelgroep, ook publiciteit. Zo kunnen we landelijk laten zien dat onderwijs voor dove kinderen zeker mogelijk is.

Tegelijkertijd met dit bericht horen we dat we financiële steun krijgen voor de bouw van een tweeklassige school voor dove kinderen in Fouta , ver van de asfaltweg. Er staan al 12 kinderen op de wachtlijst, wij willen die graag met horende kinderen combineren, maar dat is nog een droom. Deze financiële bijdrage is een beloning voor het harde werken. Wij hopen ondanks de corona toch in de eerste helft van 2021 deze school te kunnen realiseren.

Warme groet,
Wiljo Woodi
Demba Bah

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

